

Barokní jezdecká socha sv. Václava
v Praze na Vyšehradě

Každý rok **28. září** slaví věřící v Čechách i na Moravě, a také krajané ve světě, svátek svého hlavního patrona **sv. VÁCLAVA**.

Snad všichni dobře známe aspoň základní údaje z jeho života. Dnes bych chtěl připomenout jeden duchovní rys jeho ušlechtilé osobnosti, bez něhož by nebyl *svatý* Václav. Velmi rád a často se zúčastňoval slavení mše svaté, a je o něm známo, že také rád sám připravoval chléb a víno pro eucharistii a při bohoslužbách vykonával službu ministranta.

Dovoluji si k tomu připojit úvahu italského kapucína P. Cantalamessa, který už mnoho let vykonává službu papežského kazatele:

Eucharistie je jak společenství s Kristem, tak i společenstvím nás všech navzájem
Budeme uvažovat o velmi důležitém momentu mše svaté, jímž je svaté přijímání! Vyjdeme z textu sv. Pavla z listu Korint'ánům: „Což není kalich požehnaní, za nějž děkujeme, účastí na Krvi Kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na Těle Kristově? Protože je pouze jeden chléb, jsme také my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na tom jednom chlebu (1 Kor 10,16-17). V těchto dvou verších se vyskytuje slovo tělo dvakrát: Poprvé říká Pavel: „chléb, který lámeme, je účastí na těle Kristově.“ V originále slovo tělo na tomto místě znamená skutečné Ježíšovo Tělo, to tělo, které se narodilo z Panny Marie, které bylo ukřižováno a

vzkříšeno. A v následujícím verši říká sv. Pavel: „Protože je pouze jediný chléb, my všichni tvoříme jedno jediné tělo.“ Ale pozor, zde už „tělo“ *neznamená* tu samou věc jako předtím; zde znamená *církev*. V Kristu vytváříme jedno jediné tělo, to je mystické tělo církve. Není možné vyjádřit jednodušeji, než jak to dělá sv. Pavel, že Eucharistie je současně společenstvím s Kristem – je přece jeho Tělem – a současně společenstvím nás všech v církvi.

Svatý Pavel také používá další krásný obraz o vztahu Krista a jeho církve. Zdůrazňuje, že manželství je odrazem tajemného vztahu mezi Kristem a jeho církví, takže to, co se děje v manželství, se musí na jiné úrovni dít také v Eucharistii. Jestliže platí, že v Eucharistii přijímáme Tělo Kristovo, platí to i opačně: naše tělo se stává tělem Kristovým. V manželství muž a žena přijímají sebe navzájem a stávají se jedním tělem a jednou duší. Tak je tomu i ve mši sv. Po přijímání říkáme: „přijal jsem Tělo Kristovo“, ale je tu i sám Ježíš, který přijímá naše tělo. Naše tělo se stává tělem Kristovým, patří mu! A tato myšlenka musí zapadnout do našeho srdce, protože následky tohoto dění jsou nedozírné!!

Ježíš nemohl prožít všechny situace lidského života, neučinil všechny zkušenosti, které člověk může učinit. Např. Ježíš byl mužem, nikoli ženou. Ježíš se nikdy neoženil, neměl děti. Ježíš také neví, co znamená zestárnout. Vždyť zemřel velmi mladý. Takže Ježíš během svého lidského života neudělal všechny zkušenosti, které patří k člověku. Ale právě díky Eucharistii se všechny lidské zkušenosti stávají i jeho zkušenostmi. Ježíš pro své spojení s námi prožívá to, co prožíváme my. V eucharistickém společenství Ježíš zakouší úplně všechno, co můžeme zakoušet my: mužství, otcovství, ženství, mateřství, potíže s výchovou dětí, ztrátu blízkých, nemoc, stáří, osamělost... To, co nemůžeme vůbec nikomu sdělit, o tom můžeme mluvit s Ježíšem, protože On bere můj problém za svůj. Když se s Ním setkáváme, nejsme nikdy sami. Díky eucharistickému společenství se

Kristus stává naším druhem, který nás doprovází úplně všude. Přijímáním Krista se naše tělo stává tělem Kristovým a také Ježíšovo tělo se stává naším tělem. V biblické mluvě tělo neznamená jen to, co vidím, biologickou část těla, ale i celý konkrétní život, zkušenosti, celou osobu. Přijmout Kristovo tělo tedy znamená přijímat celý jeho život i jeho smrt, jeho svatost, prostě vše, co mu patří... Chce to však víru a odvahu!

V den, kdy končila 2. světová válka, jsem žil na venkově poblíž jednoho města. Tu se rozšířila zvěst, že Němci odáhli z města ve velkém spěchu, protože už se blížili Spojenci, a nechali po sobě plně otevřené sklady. Lidé spěchali...a vraceli se obtíženi různým oblečením a množstvím potravin. Bylo to jako zázrak a každý povzbuzoval ostatní: Jděte tam, jděte tam, je toho dost a všechno je zadarmo!! A co tím chci říct? I v církvi jsou sklady napěchované milostí – božími dary – a jsou otevřené a každý si může vzít, co chce a kolik chce. Chybí mi pokora? Chybí mi trpělivost? Chybí mi jiné dobré vlastnosti? Ve svatém přijímání můžeme dostat úplně všechno: Kristovu pokoru, trpělivost, čistotu, radost...Je však potřeba mít odvahu tomu věřit! A tu je problém: máme dost víry, abychom tomu uvěřili? Abych uvěřil, že ve svatém přijímání dostávám **celého Krista**, se vším, co mu patří?

Co můžeme udělat? Dám vám návrh: V každém větším městě je spousta žebráků, bezdomovců. Představme si, že by se roznesla zpráva, že na hlavní ulici, kde je spousta krásných obchodů, mohou bezdomovci a žebráci bez obav přijít, odložit tam roztrhané a špinavé šaty, vysprchovat se, najíst a obléci se do nového. A to vše **ZADARMO!** Co myslíte, že by všichni ti bezdomovci udělali? Jistě by neváhali. Ale my totéž můžeme udělat ve svatém přijímání! Odložit u Ježíše naše špinavé šaty, ty hadry hříchů a nedokonalostí, a přijmout – obléci – jeho svatost. Udělejme tento krok odvahy a víry. Můžeme to říci třeba takto: „*Pane, nejsem hoden, abys ke mě přišel, ale ty jsi chtěl přijít ke mě. Ty jsi přece zemřel, abys zničil hřích. Ty jsi ustanovil Svátost oltářní,*

prolil jsi svou krev na odpuštění hříchů, a tak já ti odevzdávám všechny svůj hřích, celý můj minulý život a chci přijmout tvou svatost.“

A budeme-li mít ještě více odvahy, můžeme po svatém přijímání říct Ježíšovu i našemu nebeskému Otci: „Nebeský Otče, teď na mě shlédni a zaraduj se nade mnou, protože jsem nyní tvůj syn, jsem tvůj Ježíš. Když jsi na počátku stvořil zemi, shlédl jsi na své dílo a zaradoval ses, že je to dobré. A teď ze mě Ježíš udělal nové stvoření. Shlédni tedy na mne, ať se znovu zaraduje tvé božské srdce.“

Tak to může říkat každý, protože jsme synové a dcery nebeského Otce, nebo snad ne? Jen mít tu odvalu a víru!

Šéf velké firmy má svátek. Jeden z jeho zaměstnanců, který ho zvláště má v úctě, koupí dar, napíše přání a nechá ho od ostatních podepsat. Je to pak vlastně společný dárek všech zaměstnanců. Tím chci naznačit, co se děje při mši svaté: Ježíš miluje svého nebeského Otce, který je pánem „světové firmy“ – církve. A Ježíš mu dává stále ten nejcennější dar: svůj vlastní život. Ale než ten dar Bohu Otci nabídne, chce, abychom se i my všichni pod něj podepsali, aby se tak Ježíšova obět' – mše svatá – stala darem všech Božích dětí, i když Ježíš sám tu cenu zaplatil.

A jak se to konkrétně děje? Při mši svaté se Ježíš sjednocuje stále se svou církví, s každým účastníkem. Symbolicky to naznačuje kněz při přípravě darů, kdy do kalicha s vínem přidává pár kapek vody: Víno představuje Krista, voda nás lidi. Ovšem po smíchání v kalichu už nejde rozlišit, co je víno a co voda. Je to jediný nápoj. Tak i my jsme s Kristem jedno. ON v nás a my v něm i mezi sebou navzájem.

A co je tím naším podpisem? Velké sborové AMEN ve chvíli, kdy kněz před otčenášem pozdvihuje Hostii – Tělo Kristovo a kalich s Kristovou Krví a slavnostně prohlašuje: „Skrze něho a s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva, Bože, Otče všemohoucí, v jednotě Ducha svatého, po všechny věky věků. Amen!“ A právě toto velké slavnostní AMEN je ten náš podpis, náš souhlas s tímto darem.

V rukou léčitele

Krátce poté, co jsem v Kolíně nastoupil do vlaku a našel si prázdné kupé, nakoukl dovnitř starší pán, mile pozdravil a zeptal se, jestli smí přisednout. Vlekl za sebou velký kufr. Protože už mě několik dní trápilo svalové zranění, navrhl jsem pánovi, aby své těžké zavazadlo nechal na volném sedadle. Usmál se, zamumlal něco na způsob: „žádný problém“ a v mžiku zvedl zavazadlo vzhůru.

S úsměvem jsem poznamenal: „Vy tedy máte kondici!“ Přikývl – a pak mi prozradil svůj věk: šest-aosmdesát! A hned dodal: „Víte, moc nedám na ty studované doktory, spoustu let se snažím zdravě žít...“

A o něco později dodal: „Už několik let se pokouším o tom přesvědčovat i druhé“.

Když jsem se napolo s úsměvem zeptal, jestli je „léčitelem“, bez rozpaků odpověděl: „Ale ano“

V kupé jsme byli sami. Tak jsem se dověděl něco o jeho životě, ale též o jeho „léčebné metodě“. Jako chlapec byl velice vážně nemocen, a jeho otec ho poslal k jednomu starému ovčákovi. Ovčák chlapce sledoval, zatímco ten pásal jeho ovce, pak na něm provedl rukama pár hmatů a – jak tvrdil starý pán – od té doby už neměl nikdy žádné potíže.

Tento zážitek z mládí ho velmi silně ovlivnil. Stal se sice inženýrem, ale po celý život se zabýval také přírodním léčitelstvím. A může už napočítat tisíce lidí, které sám mezitím vyléčil, zejména od té doby, co je v důchodu.

A pak – naprosto nečekaně – mi řekl: „Jestli chcete, ukážu vám, jak to dělám. Myslím, že se teď právě necítíte moc dobře – nebo se snad mýlím?“ Než jsem stačil vyjádřit své pochybnosti, už mi udělal pokyny: Stačí, když si rozepnete košili. Všechno ostatní nechte na mně. Vždyť jsme tu stále sami...“

A už mi nahmatával tep a počítal srdeční rytmus za minutu. Obojí je trochu mimo normu, komentoval. Sáh mi pod levé rameno a pevně

stiskl, což mi způsobilo příšernou bolest. Pak „setřel“ rukou místo stisku a pravil: „Až za čtvrt hodinky zopakujeme měření znovu, budou vaše hodnoty normální.“ A tak se také stalo.

Ještě než jsem stačil říci, že mě to bolí docela někde jinde – a myslel jsem na zánět svalů v levém rameni – sáhl podruhé, znovu objevil to správné místo, tiskl ho delší dobu – zase to velice bolelo – a opět „setřel“ všechno jediným pohybem prýč.

Bolest ještě nějakou dobu trvala. Pak jako by ji něco odválo. Přímo po zásahu léčitele jsem pocítil rychle se šířící teplo v obou místech stisku.

Než jsme se rozloučili, dal mi ještě svou adresu. Srdečně jsem mu poděkoval, ale nemohl jsem si odpustit zvědavou otázku. Máte něco pod levým ramenem. Je to lékařský přístroj nebo dokonce malý špion?“

Starý muž se hlasitě rozesmál: „Jste dobrý pozorovatel! Ale žádný strach, není to nic takového.“ Rozepnul košili a vytáhl malou zahřívací láhev. S úsměvem dodal: „Víte, léčit druhé je jednodušší než se udržet sám v kondici. Jsem trošku nachlazený, a tak mám u sebe tuto láhev...“

Vlak vjížděl do nádraží, stiskl mi ruku a řekl: „Zapomněl jste mi prozradit svoje povolání a adresu.“ Ujistil jsem ho, že se u něho ohlásím.

A to jsem udělal o několik týdnů později, když jsem mu předtím poslal knížečku s názvem: „O uzdravující moci modlitby“.

Za tři dny jsem dostal od starého pána odpověď: „Hned jsem si myslel, že máme oba něco společného s uzdravováním! Jen dále uzdravujte duše, a uchovejte si svůj smysl pro humor! S tím dokážete uzdravit i tam, kde už modlitba nepomůže!“

Odepsal jsem mu: „Díky za uzdravující povzbuzení! Ale nezapomeňte, prosím: „Také modlitba pomáhá uzdravovat!“

(Vybráno z knihy příběhů „Jako by mluvil s růží“ od Adalberta Ludwiga Ballinga)

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz Jesu, Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v kapli u kostela Sv. Ulricha, Rosenberg
Bern: každou 1. neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinstr. 26
Aarau: každou 3. neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem sv. Petra a Pavla (u nádraží)
Luzern: každou 4. neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela sv. Karla u Karlsbrücke, Spitalstrasse 93

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109. Od **20.00** hod. v kostele mše sv., po ní do 23.00 hod. přátelské posezení a společenské hry ve velkém sále pod kostelem. Pořádá slovenská misie a všichni mladí i starší, Slováci a Češi jsou zváni.

Každý čtvrtek : SPOLEČENSTVÍ MODLITBY: v **19,45** hod. mše svatá, po ní modlitba růžence. Italská misie, kostel Dona Bosca - Feldstr. 109, Zürich.

První pátek v měsíci mše sv. v **19.30** hod v kapli kostela Herz Jesu, Aemtlerstr. 49, Zürich

Každá poslední neděle v měsíci – setkání po mši svaté v Zürichu v novém farním klubu asi do 21.30 hod. Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!

Slovenské mše sv.: v **Luzernu:** každou **první a třetí** neděli v měsíci v **17.30 hod.** v St.Peters-kapelle
v **Basileji:** každou **druhou a čtvrtou** neděli v měsíci v **18.00 hod.** v kostele Allerheiligen, Neubadenstrasse 95.
v **Bernu:** každou **druhou a čtvrtou** sobotu v měsíci v **17.30 hod.** v kostele Dreifaltigkeit na Taubenstrasse u hlavního nádraží
Na všech místech slouží slovenský misionář z Zürichu P.František Polák, SDB

VYJÍMKY A MIMOŘÁDNÉ AKCE

PODZIMNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v Quartenu musela být opět zrušena pro nedostatek zájemců. Po druhém nezdařeném pokusu o pokračování i podzimních duchovních obnov jsme došli k závěru, že se už podzimní termín do budoucna zcela vynechá a zaměříme se hlavně na postní duchovní obnovu. Prosím, abyste s tím v celoročním plánování počítali!

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce **2007** bude jako obvykle ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **29.března – 01. dubna**. Prosím, *poznačte si už teď termín!!!* Obnovu povede preláta **P.Pavel Kučera**, který letos ukončil službu misionáře pro Čechy v Norimberku a vrátil se do Čech.

SVÁTEK SV. VÁCLAVA – hlavního patrona české země letos oslavíme při bohoslužbách v **sobotu 23.září** v 18.00 hod. ve Winterthuru a v **neděli 24.září** v 10.00 hod. v Luzernu a v 19.00 hod. v Zürichu. Jako host k nám zavítá novokněz **P.RADEK VAŠÍNEK**. Je mým spolurodákem z Beskyd z Tiché u Frenštátu p. Radh., kde měl letos 6.7. svou první mši sv. Odešel však na „české misie“ do Litoměřické diecéze, kde je největší nedostatek kněží a zároveň je to nejchudší diecéze v Čechách.

Po každé bohoslužbě bude aspoň krátké posezení a malé pohoštění ve farních klubech!

PROSBA O POMOC: V souvislosti s návštěvou novokněze P.Radka si vás dovoluji poprosit o finanční pomoc pro začátek jeho služby. Výnos sbírek mu věnujeme jako

příspěvek na zakoupení auta, které ke své službě dnes nutně potřebuje. Díky za vaši ochotu a štědrost!

1.11. – středa – Slavnost VŠECH SVATÝCH – mše svatá v Zürichu v **19.30** hod. v kryptě kostela Herz-Jesu. Na naše zemřelé budeme společně vzpomínat na všech místech konání bohoslužeb po celý měsíc listopad.

26.11. – neděle – Slavnost KRISTA KRÁLE – končí církevní rok.

03.12. – 1. NEDĚLE ADVENTNÍ – začíná nový církevní rok a příprava na vánoce.

VÁNOČNÍ BESÍDKA pro rodiče s dětmi je naplánována na neděli **17. prosince** 2006, začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Možnost parkování ve dvoře misie zdarma (vjezd mezi kostelem a Tankstelle AVIA z Hohlstrasse). Od hlavního nádraží BUS č. 31 směr Schlieren, zastávka Bäckeranlage. Hlásit se můžete od **1.12.** u paní Jany Jobové, T:**055-2405222**

KRAJANSKÁ POUŤ DO EINSIEDELN v roce 2007 se bude konat v neděli **3.června** ve **14.30** hod. Účast na pouti přislíbil Otec biskup František Václav Lobkovicz, biskup Ostravsko-opavské diecéze.

Česká katolická misie Winterthur zve všechny krajany
a příznivce na oblíbenou

KATEŘINSKOU ZÁBAVU

Koná se v sobotu **25. listopadu 2006** ve velkém farním sále
u kostela **sv. Ulricha**, Winterthur-Rosenberg.

ZAČÁTEK ve **20.00** hod., sál se otevírá v 19.30 hod.

VSTUPNÉ: **15,-** ChFr

V programu vystoupí skvělá švýcarská hudební skupina
Dixileand Jaz Band ALABAMA

kteřá nám zahraje k poslechu i tanci a večerem nás bude
provázet také DJ Ant. Vlček

Nápoje a malý bufet bude připraven, samozřejmě také tombola!

Na parkovišti u nákupního střediska vedle kostela je dostatek
parkovacích míst ZDARMA!

Současně Vás zveme na **českou bohoslužbu od 18.00**
hod. v kapli P. Marie, která je součástí kostela sv. Ulricha

POZVÁNKA DO TANEČNÍCH

Česká katolická misie také letos nabízí ve spolupráci s taneční
školou manželů Vlčkových

NEDĚLNÍ TANEČNÍ KURS PRO MLÁDEŽ I DOSPĚLÉ

První lekce se koná v neděli 22.10.2006

Celkem 10 dvouhodinových lekcí, vždy od **15.00** do **17.00**
hodin. Kurs se koná ve farním sále u kostela sv. Ulricha,
Winterthur-Rosenberg

Přihlášky a podrobné informace u manželů Vlčkových:

T: **052-202 96 12** nebo e-mail:

antonin.vlcek@ccivalve.ch

Nutnou podmínkou konání kursu je účast minimálně pěti párů!

MÍR PRO BLÍZKÝ VÝCHOD

*Dopis Georgia III., patriarchy melchicko-kato-
lického obřadu pro Antiochii a celý Východ,
Alexandrii a Jeruzalém:*

Dnes dochází na Blízkém Východě
k ničení mostů a ke stavění zdí. A to je
pravý opak toho, co je třeba dělat: bu-
dovat mosty, aby se lidé mohli setká-
vat, a bourat zdi, které je oddělují; to je
záruka pro důstojný život lidí na této
zemi a v našem arabském světě, namí-
sto ohně, který spaluje, a zbraní, které
zasévají smrt a vzbuzují nárek v Pale-
stině, v Iráku a v Libanonu.

Pravá příčina. Všechny pohromy,
krize, války a příkoří na Blízkém Vý-
chodě jsou výsledkem izraelsko-pale-
stínského konfliktu. Stejně tak výsled-
kem tohoto konfliktu jsou i fundamen-
talistická hnutí jako je Hamás a Hizba-
lláh, jakož i nejednota a nesvornost
v arabském světě, nedostatek rozvoje a
prosperity, rozhořčení mladých lidí,
kteří v arabském světě tvoří většinu
obyvatelstva.

Svornost, která jako jediná může zno-
vu nastolit mír a spravedlnost v Palesti-
ně a na celém Blízkém Východě, vyža-
duje od Arabů jednotný, důsledný,
aktivní a otevřený postoj k palestínské
otázce a k jejímu řešení, ale stejně ta-
kový upřímný, důsledný a jednotný po-
stoj vyžaduje i od Američanů a Evro-
panů.

Nejdůležitější je, abychom boj mezi
mírem a válkou, boj za spravedlnost,
bezpečnost a rozvoj *vyhráli společně!*
To očekávají mladé arabské generace,
křesťané i muslimové, stejně tak jako i
všechny naše politické strany, všechna
naše společenství a všichni náš lid.

My, arabská křesťanská církev, ape-
lujeme na evropské a arabské země i na
Spojené státy. Dovolujeme si je ze
všech sil varovat před odložením vyře-

šení konfliktu na pozdější dobu, jež by
se rovnalo jeho pokračování.

Emigrace křesťanů. Jedním z nejzá-
važnějších důsledků tohoto konfliktu je
vystěhovalectví inteligence, mládeže,
umírněných muslimů a především kře-
st'ánů. Emigrace věřících ze všech na-
ších společenství v arabských zemích,
zvláště z Libanonu, Sýrie, Palestiny,
Jordánska, Egypta a Iráku znamená, že
se arabský Východ vyprazdňuje od
křesťanů.

To však znamená velkou ztrátu pro
pluralismus a různorodost v arabském
světě a společnosti a také ztrátu pro
islámsko-křesťanský dialog, který není
jen dialogem náboženským, ale i kul-
turním, je dialogem civilizací.

Emigrace křesťanů z Blízkého Vý-
chodu znamená, že arabská společnost
se stane společností výlučně muslim-
skou, tváří v tvář společnosti „západní“
takzvaně „křesťanské“ v Evropě a
Americe.

V této perspektivě směřujeme ke
konfliktu mezi arabským a muslim-
ským Východem a „křesťanským“ Zá-
padem, k islámsko-křesťanskému kon-
fliktu.

Důvěra mezi Východem a Západem.
Dnes cítíme, že žádná neexistuje. Nový
Blízký Východ není pro nás křesťany
v arabském světě možný jinak než na
základě vyřešení izraelsko-palestínské-
ho konfliktu. Řekl bych tedy Evropa-
nům: chcete-li rozdělit Araby do dvou
táborů, nebude moci existovat nový
Blízký Východ. Vytvářet pakty, které
Araby rozdělují, znamená ničit budou-
cnost celého regionu. Východiskem je
jedině důvěra mezi muslimy a křesťan-
y. A právě v tom spočívá úloha kře-
st'ánů v arabském světě. My jsme inte-
grální součástí tohoto světa, my kře-
st'anské církve jsme s tímto světem so-
lidární, my jsme křesťanské církve,
které žijí s islámem už 1400 let.

Říkáme Evropě, Americe a vůbec celé-
mu Západu: dejte nám vaši důvěru a
my vám dáme svou. Nerozdělujte arab-
ské země, nevytvářejte rozdělení mezi
arabskými křesťany a arabskými musli-
my, neboť my všichni jsme Arabové,
ať křesťané či muslimové. A jestli na-
neštěstí se vám podaří – což Bůh
nechce – vytvořit takové rozdělení, pak
budete žít stále ve strachu z arabského
a muslimského světa.

Slovo evangelia. V duchu slov evan-
gelia říkáme západnímu světu: milujte
arabský svět, milujte muslimy, neboť
jako vy tak i my jsme stvořeni „k obra-
zu Božímu.“ Věříme, že toto je lék,
který zachrání svět: LÁSKA! Tato slo-
va, s nimiž se na vás obrací jeden arab-
ský křesťan, biskup a patriarcha jedné
arabské křesťanské církve, vyjadřují
podstatu evangelia. Víra křesťanů, ale i
židů, muslimů a ostatních věřících je
skutečnou zbraní v dnešním světě. Ne-
budeme-li se utíkat k víře, zůstaneme
v tragickém a krvavém bludném kruhu
války, zabíjení, násilí, terorismu a fun-
damentalismu.

Věřím, že je zde jedinečná příležitost
pro Araby i pro Izraelce, aby pochopili
historii. Všechny je vyzýváme, aby
odložili zbraně a podle Izaijášových
slov je přetavili v nástroje pro žatvu a
sklizeň bude veliká.

Přejeme si, aby se náš region stal
skutečně zemí Bohem posvěcenou, bez
nepřátelství a nenávisti, aby zde spolu
žili v míru a svornosti věřící všech tří
monoteistických náboženství – židov-
ství, křesťanství a islámu – která zde
mají svou kolébku. Ať místo tragic-
kých konfliktů, které zde trvají více než
padesát let a jsou znamením konce
světa, nastoupí spíše znamení počátku
nového světa, nové země a nových ne-
bes, jak říká Žalm 84(85): „Spravedl-
nost a pokoj se sejdou a vzájemně se
políbí.“